

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 4-A DUPĂ PAȘTI
(Vindecarea slăbănogului de la Vitezda)

SF. SFINTIT MC. PATRICHIE,
EPISCOPUL PRUSEI

„Nimeni deci să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la vreo sărbătoare, sau lună nouă, sau la sâmbete, care sunt umbră celor viitoare iar trupul (este) al lui Hristos.”
(Coloseni 2, 16-17)

Hristos a înviat!

Din Evanghelia de astăzi aflăm că Domnul într-o zi de sâmbătă a vindecat un slăbănog care zăcea de 38 de ani. Pentru aceasta iudeii s-au supărat pe Domnul că a călcat porunca sâmbetei. Din toată Scriptura vom vedea luminat că serbarea sâmbetei nu este dată creștinilor, ci evreilor și totodată veți înțelege că atât Mântuitorul, cât și Sfinții Apostoli au desființat prin cuvânt și faptă serbarea Sâmbetei.

Mai întâi arătăm că de la Adam și până la Moise, timp de 4108 ani, nici unul dintre patriarhii cei vechi nu a ținut sâmbăta ca sărbătoare. Porunca dată de Dumnezeu în Rai omului la început nu era să serbeze vreo zi, ci l-a așezat în grădina Edenului, adică în Rai, ca să-l lucreze și să-l păzească (Facere 2, 15). Apoi i-a dat prima poruncă, de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului (Facere 2, 17). După ce Adam a călcat porunca lui Dumnezeu și a fost izgonit din Rai, nu a primit nici o poruncă de la Dumnezeu să serbeze vreo zi. Toată viața lui a devenit o muncă continuă sub forma blestemului (Facere, 3, 19).

Nu avem nicio mărturie în Biblie care să ne arate că Adam, Noe, Avraam, Isaac, Iacov și ceilalți ar fi serbat sâmbăta până la Moise.

Dacă vor zice vouă că în Decalog în porunca IV-a se scrie: Adu-ți aminte de ziua Sâmbetei, ca să o sfințești pe ea, și prin aceasta, vor zice că sâmbăta a

DESFIINȚAREA SÂMBETEII PRIN CUVÂNT ȘI FAPTĂ

existat și mai înainte de Moise ca sărbătoare, și de aceea zice: „Adu-ți aminte”, apoi să le spuneți că evreii, când au ajuns în pustia Sin au primit porunca cea pentru ținerea Sâmbetei; Moise, pe muntele Sinai, le aduce aminte de această poruncă a Sabatului, pe care o primise înainte în pustia Sin, și nicidecum că sâmbăta a fost de la Adam până la Moise.

Moise, pe muntele Sinai, prin decalog primește porunca a 6-a de la Dumnezeu să-și aducă aminte de ziua Sâmbetei ca s-o sfințească.

Sâmbăta nu s-a dat pentru toate popoarele lumii, ci doar pentru evrei. Deci celelalte neamuri nu au primit acest așezământ de a serba ziua sâmbetei. Legea Veche a fost dată pentru un timp limitat (Galateni 3, 19). Sâmbăta a încetat de a mai fi ținută în Legea Noului Testament. Acest adevăr îl arată Sf. Apostol Pavel: „Trecut-a umbra Legii” (Evrei 8, 5); „Cele vechi au trecut, iată toate sunt noi” (Evrei 8, 13).

Această încetare a Legii Vechi a fost prorocită de sfinții proroci, cum a fost Ieremia: „Iată vin zile, zice Domnul, când voi încheia cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Însă nu

ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am luat de mână ca să-i scot din pământul Egiptului. Acel legământ ei l-au călcat deși Eu am rămas în legătură cu ei, zice Domnul. Dar iată legământul pe care-l voi încheia cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor și pe inimile lor voi scrie și le voi fi Dumnezeu, iar ei Îmi vor fi popor” (Ieremia 31, 31-33).

Să vedem acum în ce fel Iisus Hristos și Sf. Apostoli au desființat Sâmbăta: „Tatăl Meu până acum lucrează și Eu lucrez” (Ioan 5, 17). Când a zis Hristos aceste cuvinte? Când „căutau iudeii să-L omoare, că dezlega sâmbăta” (Ioan 5, 16).

Deci și Tatăl Său lucra sâmbăta. Mântuitorul spune: „Dacă-Mi slujește cineva, să-Mi urmeze” (Ioan 12, 26). Dacă Tatăl și Fiul lucrează sâmbăta, cine poate învinui pe Dumnezeu că dezleagă sâmbăta?

Câte n-a făcut Hristos sâmbăta! L-a vindecat pe slăbănogul din Evanghelia de azi și l-a pus la lucru: să-și ia patul și să meargă cu el la casa sa. Și orbul din naștere a fost vindecat sâmbăta (Ioan 9, 14), și omul cu mâna uscată (Luca 6, 6-10), și femeia cea gârboavă (Luca 13, 14).

Ucenicii L-au urmat pe Domnul. Când fariseii și cărturarii Îl învinuiau pe Iisus că nu păzește sâmbăta, El le răspundea că „Fiul Omului este Domn și al sâmbetei” (Luca 6, 5)

Biserica creștină sărbătorește Duminica pentru că este ziua Domnului, este ziua în care a înviat Domnul; S-a arătat ucenicilor cu și fără Toma.

Primul loc vizitat în Sfânta Cetate este lacul Vitezda cu cele cinci pridvoare, unde a fost vindecat de către Domnul nostru Iisus Hristos slăbănogul bolnav de 38 de ani (Ioan 5, 1-15).

Ruinele celor cinci pridvoare se află în curtea unei mari biserici greco-catolice, numită „Biserica Sfânta Ana”, construită de cruciați în secolul al XI-lea și închinată Sfintei Ana. Sub această biserică se găsește o criptă unde se crede, după tradiție, că s-ar fi născut Maica Domnului din dumnezeieștii părinți Ioachim și Ana. În incinta acestei biserici se găsește și un seminar pentru pregătirea clerului. Mergem la ruinele celor cinci pridvoare de la „Scăldătoarea Oilor”, ce se află în spatele bisericii. Este ca o groapă adâncă, scobită în stâncă, de circa 40/30 metri, în care se mai văd destule ruine vechi și apă adunată din ploi și izvoare. Aici zăceau mulțime multă de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scăldătoare și tulbura apa și cine intra întâi după tulburarea apei, se făcea sănătos de orice boală era ținut. Și era aici un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani. Pe acesta văzându-l Iisus... i-a zis: Voiești să fii sănătos?... Doamne, nu am om, ca, dacă se va tulbura apa, să mă arunce în scăldătoare... I-a zis Iisus: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă! De acum să nu mai greșești, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău! (Ioan 5, 1-15).

Ne uităm la ruinele milenare ale lacului Vitezda. Aici se spălau oile aduse la templu pentru jertfă. De aici și numele de „Scăldătoarea oilor”. Ne gândim și la numeroșii suferinzi ai Ierusalimului, care așteptau zeci de ani să se vindece. Ne gândim și la slăbănogul din Evanghelie, vindecat de Domnul.

Duminica la Cincizecime s-a pogorât Duhul Sfânt peste Apostoli. Duminica s-a descoperit Apocalipsa.

Deci, fideli învățăturii Mântuitorului și a Sfinților Apostoli, noi, creștinii ortodocși, de 2000 de ani serbăm duminica.

Cum o serbăm? Ca și Apostolii. Participăm la Sfânta Liturghie, citim

Scripturile, vizităm bolnavii, rudele și prietenii și ne odihnim. Duminica se fac cele necesare pentru suflet. Cât de important este să ținem ziua Domnului, să nu vindem și să nu cumpărăm, să nu ne lenevim și să ne preocupăm mai mult de suflet, așa cum odinioară făceau părinții noștri. ❖

Părintele Dinu

PELERINAJ LA SCĂLDĂTOAREA VITEZDA

Ne gândim și la mulțimea păcatelor noastre care așteaptă vindecare. Templul Legii Vechi nu avea putere, adică harul să vindece și să mântuiască pe om. Dar în Legea Harului, prin Iisus Hristos, toți primim iertare, vindecare și mântuire. Numai noi să voim a părăsi păcatul și să ne silim prin harul Duhului Sfânt la lucrarea faptelor bune. Altfel, murim în păcatele noastre și ne lipsim de mântuire.

Doamne, ajută-ne să ne pocăim de păcatele noastre! În locul lacului Vitezda, Tu ne-ai dat Botezul din apă și Duh. În locul celor cinci pridvoare unde zăceau bolnavii Legii Vechi, Tu ne-ai dat Biserica. În locul îngerului care

tulbura apa, ne-ai dat preoții și ierarhii Bisericii, care sfințesc și dezleagă păcatele oamenilor. În locul apei, ne-ai dat Duhul Sfânt care spală, tămăduiește și îndumnezeiește pe cei ce cred întru Tine. Întărește, Doamne, Biserica Ta pe care ai câștigat-o cu scump Sângele Tău, ca să conducă spre viață sufletele oamenilor. Întărește credința și râvna slujitorilor Bisericii, ca să poată vindeca, călăuzi și mântui cât mai multe suflete. Ai milă de oile turmei Tale și le scapă de robia patimilor. Ai milă de noi toți și de frații noștri de departe și ne fă fii ai Bisericii, fii ai luminii și ai Învierii. ❖

Arhim. Ioanichie Bălan - extras din „Pelerinaj la Mormântul Domnului”

Credința vine din auzire

Biserica este slujitoarea „Cuvântului care S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi” (Ioan, 1, 14). În mod special biserica noastră trebuie să-și înțeleagă chemarea sfântă de a pune la inima credincioșilor Cuvântul lui Dumnezeu. Căci din cuvânt se naște credința, virtutea, nemurirea.

Este foarte important cum facem să ajungă Cuvântul lui Dumnezeu la urechea și la inima celor care participă la cultul divin. În ultima perioadă stația de sonorizare a bisericii noastre nu a mai făcut față cerințelor. Au fost multe conferințe de o rară frumusețe, iar conferențiarilor nu au putut fi auziți datorită unui ecou generat de turlile bisericii.

Drept pentru care am hotărât împreună cu Consiliul și Comitetul Parohial achiziționarea unei noi stații, care să întrunească toate condițiile absolut necesare pentru o acustică perfectă. Am cercetat mai mulți furnizori și am găsit firma „Strässer Elektroakustik und Mediensysteme”, singura care ar putea să ne satisfacă dorințele noastre întemeiate corect pe situația din teren. Așadar, am ales această firmă pentru că a făcut lucrări de mare performanță la catedrale mari din Europa, cum ar fi cea din Dresda sau Berlin, sau la zecile de catedrale, biserici și mănăstiri din țara

noastră de la Timișoara, de la Sibiu, de la Brașov, de la Cluj, de la Galați și din multe alte locuri.

Prețul acestei sonorizări (stație, microfoane, cabluri etc) se ridică la suma de 14.858 de Euro. Este o lucrare costisitoare, dar foarte necesară bisericii noastre. Este bine ca venind la biserică să înțelegi Cuvântul care îți poate schimba viața.

Vă rugăm să priviți cu multă atenție această lucrare și să fiți alături de noi ca să putem începe. La câte lucrări importante s-au făcut în biserica noastră, această stație n-ar fi o piedică, știindu-vă sufletul și cunoscându-vă dragostea arătată bisericii, sunt convins că nu peste mult timp vom încheia aceste două proiecte, stația de sonorizare și pictura Capelei Învierii.

Ca slujitor al Sfântului Altar, chemat de Dumnezeu la această slujire deloc ușoară, în momente de împrăștiere a credinței, vă îndemn stăruitor să luați în serios chemarea pe care Dumnezeu v-a făcut-o de a fi sufletul Bisericii lui Dumnezeu și de a duce mai departe credința cea dată sfinților o dată pentru totdeauna.

Vă mulțumesc pentru înțelegere și vă rămân același slujitor chemat, ca și dumneavoastră, cu rost în biserică. ❖

Părintele Dinu

Invitație de suflet la o conferință specială „LATINITATEA RĂSĂRITEANĂ A ROMÂNILOR - CÂTEVA CONSIDERAȚII”

Miercuri, 22 mai 2019, la orele 18, biserica Șerban Vodă va fi gazda unui eveniment deosebit:
Președintele Academiei Române, Acad. prof. univ. dr. Ioan-Aurel Pop,
va ține o conferință cu tema „Latinitatea răsăriteană a românilor - câteva considerații”.

Fără îndoială că cei mai mulți dintre noi l-am ascultat sau l-am văzut măcar o dată pe președintele Academiei Române, acad. prof. univ. dr. Ioan-Aurel Pop. Cu siguranță am rămas profund impresionați de modul în care expune orice temă pe înțelesul tuturor, dar în același timp cu rigoare științifică, unde este cazul cu spirit civic, dar de fiecare dată cu deosebită eleganță, cucerind orice fel de auditoriu.

Dacă dorim să aflăm despre personalitatea sa și despre vasta sa activitate profesională, cultural-științifică, sursele de informare sunt foarte generoase. Cercetând aceste surse ajungem la concluzia că domnul academician Ioan-Aurel Pop ocupă un loc unic în elitele românești.

Născut la 1 ianuarie 1955 în satul Sântioara din comuna Țaga, județul Cluj, se trage dintr-un neam de preoți și de țărani de la care - mărturisea la un moment dat un prieten - a primit genetic două lucruri pe care le-a păstrat și le-a amplificat de-a lungul timpului: „seriozitatea în muncă și căldura sufletească, pentru că este un om de o deosebită căldură sufletească”.

Primii opt ani de școală (1962-1970) i-a făcut la Brașov. A continuat la Liceul Andrei Șaguna din Brașov, pe care l-a terminat ca șef de promoție.

A intrat apoi la Facultatea de Istorie și Filosofie din cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, specializarea Istorie

Medievală, pe care a absolvit-o ca șef de promoție. Despre capacitatea sa de învățare și determinarea sa povestește același prieten: „A învățat foarte bine la școală, fiind înzestrat cu o memorie ieșită din comun. Eram 34-35 în an, toți eram într-o luptă pentru calitate. Ultima medie de admitere la facultate a fost 8,33. Prima medie de admitere a fost 9,66, a lui Ioan-Aurel Pop. Când am terminat facultatea, ultima medie era 9,20 și prima medie era 10,00, a lui Ioan-Aurel Pop. Noi îi spuneam premiantul. Nu știu exact dacă în școala generală și în liceu a avut numai medii de 10, dar știu că a terminat Liceul «Andrei Șaguna» din Brașov cu diplomă de merit, care cred că se dădea numai dacă aveai 10. A terminat facultatea în 1979 cu diplomă de merit, cu 10,00. În facultate, la un examen foarte greu, la un profesor deosebit de pregătit și de exigent, Samuel Goldenberg, era să ia un 9. Profesorul era foarte chițibușar. Noi aveam de citit foarte multă bibliografie, mii de pagini, 12-15 cărți erau nimic. Și după ce trăgeai subiectele și răspundeai, profesorul spunea că trecem pe bibliografie și începea să-ți pună întrebări. Văzând că Ioan-Aurel Pop știe tot, îl întreabă dintr-o carte a sa, a profesorului, despre un olandez (plecat) spre Indii. Era un olandez care a plecat spre Indii, a eșuat expediția, o chestie nesemnificativă. Ne-am uitat apoi în carte și era un pasaj de 10 rânduri. Îl văd pe prietenul meu Ioan-Aurel Pop că începe să transpire puțin și memoria lui foarte solidă seta și reseta. La un moment dat spune: știu, domnule profesor, este Van Olmen. Și explică ce s-a întâmplat cu expediția. La care, profesorul spune: n-am ce face, trebuie să-ți dau 10.”

Activitatea sa didactică începe în anul 1979, la Liceul industrial nr. 6 din Cluj-Napoca, unde predă istoria. Din anul 1984, simultan cu înscrierea la doctorat, devine

asistent universitar la Catedra de Istorie a Universității Babeș-Bolyai. În anul 1989 își ia doctoratul în istorie, un an mai târziu obține gradul de lector universitar, în anul 1992 pe cel de conferențiar universitar, iar din 1996 este profesor universitar la Facultatea de Istorie și Filosofie, Universitatea Babeș-Bolyai.

Din anul 2012 este rector al aceleiași universități din Cluj-Napoca. Iar în anul 2001 a fost ales membru corespondent al Academiei Române - la doar 46 de ani - fiind cel mai tânăr membru al acestui for al elitei românești. În anul 2010 este ales membru titular al Academiei Române. La 5 aprilie 2018 este ales președinte al Academiei Române.

Este autor a peste 70 de cărți, ediții de izvoare istorice, tratate și manuale universitare, volume îngrijite și a peste 500 de studii, articole, recenzii, dări de seamă, cronici, prefețe etc. Este Doctor Honoris Causa al unor prestigioase universități din țară și străinătate. A primit numeroase premii și distincții, a fost și este membru în multe instituții naționale și internaționale, în colegii și consilii de redacție. Cunoaște cinci limbi străine.

Și încă n-am spus destul despre domnia sa. Închei cu câteva cuvinte de suflet ale acelui prieten, prof. univ. dr. Ioan Lumperdean: „[Ioan-Aurel Pop] este un om simplu, de mare bunătate sufletească și cu vocație de dascăl. Recită, merge pe jos în proporție de 80-90%, nu cu mașina, face cumpărături, ca orice om normal, vorbește cu oamenii - o foarte mare calitate. Cred că Ioan-Aurel Pop numai prin fapte bune se identifică.” Iar pentru noi contează mult două însușiri ale sale: este un bun român și un creștin ortodox autentic și misionar.

Așadar, vă invităm să nu ratați întâlnirea de miercuri, 22 mai 2019, cu domnia sa. ❖

În curs de realizare - Capela Învierii

Capela Învierii Domnului este pictată acum în proporție de 50%. Mai avem nevoie de un efort substanțial pentru a duce la bun sfârșit această minunată operă de artă.

Înmormântarea este un moment important din viața omului. Este mutarea lui din moarte la viață. Este momentul plecării noastre în călătoria cea mare către locul în care nu mai este durere, întristare sau suspin. Este locul în care Dumnezeu va șterge lacrima de pe fața tuturor. Nu ne este indiferent acest moment. Contează mult locul în care pentru moment stai înaintea mării călătorie. Locul acesta este Capela Învierii.

De aceea vă îndemn statornic ca îm-

preună să ducem la bun sfârșit această minunată lucrare, unică în felul ei în peisajul bucureștean. Peste ani, enoriașii noștri vor aprecia jertfa făcută de noi în momentele grele ale existenței noastre efemere.

Mulțumesc încă o dată pe această cale celor care au sprijinit acest proiect greu de realizat. Dumnezeu să le răsplătească așa cum știe El, boierește. ❖

Părintele Dinu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 19 - 26 MAI 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 19 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Paști (Vindecarea slăbănogului din Vitezda) Utrenia, Sfânta Liturghie
Marti 21 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sfinții Mari Împărați și întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa, Elena - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 22 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
Vineri 24 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 25 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților
Duminică 26 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Paști (a Samaritencei) - Utrenia, Sfânta Liturghie

Împăratul Constantin cel Mare este una din personalitățile de seamă din istoria universală. Convertirea lui la creștinism a însemnat o mare cotitură în istoria acestuia, prin publicarea edictului de toleranță religioasă de la Milan, din ianuarie 313, Constantin asigură Bisericii deplină libertate în tot Imperiul roman. Până la el, Biserica îndurase grele persecuții din partea împăraților romani.

Inaintea lui Constantin cel Mare, Galeriu, grav bolnav, a dat la 30 aprilie 311, la Sardica, un edict de toleranță pentru creștini, în acord cu Constantin și Liciniu, care cuprindea permisiunea existenței creștinilor: „să existe din nou creștini și să țină adunările lor”. Galeriu a murit la 5 mai 311, iar edictul său s-a aplicat doar parțial.

Împăratul Constantin, odată declarat pentru creștinism, a progresat continuu pe această cale, începând cu lupta dintre el și Maxențiu de la Pons Milvius (Podul Vulturului), lângă Roma, din 28 octombrie 312, până la botezul lui din mai 337. Istoricii creștini Eusebiu și Lactanțiu ne spun că în ajunul luptei cu Maxențiu, Constantin a văzut pe cer ziua, în amiaza mare, o Cruce luminoasă deasupra soarelui cu inscripția „in hoc signo vinces”, adică „prin acest semn vei învinge”. Noaptea, în timpul somnului, i s-a arătat Iisus Hristos cu semnul crucii, pe care-l văzuse ziua pe cer, cerându-i să-l pună pe steagurile soldaților, spre a-i servi drept semn protector în lupte. Acesta este monograma lui Hristos, HP, pe care a pus-o pe un steag numit labarum.

Politica religioasă a Împăratului Constantin

Prin păstrarea titlului păgân de „pontifex maximus”, Constantin își rezervă

SFINȚII MARI ÎMPĂRAȚI ȘI ÎNTOCMAI CU APOSTOLII, CONSTANTIN ȘI MAMA SA, ELENA

dreptul și posibilitatea supravegherii și ținerii în frâu a păgânismului, în interesul creștinismului însuși.

Împăratul Constantin îi scutește pe clericii creștini de tribunalele civile, iar Biserica este scutită de dări, înapoiindu-i-se tot ceea ce îi fusese confiscat și i se dă dreptul de a primi legate și donații. Acordă ajutor episcopilor, sprijinindu-i în construirea lăcașurilor de cult și în întreținerea clerului. Abrogă dispozițiile și legile contrare creștinismului. Restricționează luptele de gladiatori și trimiterea condamnaților la mine. Tot el aprobă dispoziții ce duc la îngreunarea divorțurilor, pedepsirea adulterului și a siluirii, a violului. De asemenea, interzice aruncarea copiilor și vinderea lor și acordă ajutoare părinților săraci. Sub domnia sa se iau măsuri de protecție și ajutorare a săracilor, orfanilor, văduvelor și bolnavilor.

Prin legea dată în anul 321, Constantin a generalizat repausul duminical în tot Imperiul Roman. Din anul 317, în Imperiul Roman, monedele au fost inscripționate cu monograma creștină.

O mare realizare a împăratului Constantin este zidirea la Bizanț a unei cetăți, înfrumusețată cu multe podoaabe și numită Constantinopol, unde mută scaunul împărătesc și pune astfel temelii Imperiului Roman de Răsărit. Acesta a durat până la 29 mai 1453, când Constantinopolul a fost cucerit de turcii lui Mahomed al II-lea Cuceritorul (1451-1481).

Sinodul I Ecumenic

Convocarea Sinodului I Ecumenic de la Niceea din anul 325 constituie unul dintre meritele deosebite ale lui Constantin cel Mare, la acest sinod episcopii imperiului definind împreună adevărurile de credință ce asigurau unitatea creștinismului și eradicarea ereziei lui Arie.

Împăratul îi respecta pe episcopi, considerându-se el însuși „episcopul din afară”: „Dumnezeu v-a chemat să fiți episcopi pentru tot ceea ce ține de treburile dinlăuntru ale Bisericii. Iar pentru cele din afară, m-a rânduit pe mine episcop”. Prin aceasta, voia să-și exprime convingerea că populațiile încă necreștine îi fuseseră încredințate din punct de vedere religios, având misiunea de a le face cunoscută Evanghelia lui Hristos. Astfel înțelegem condițiile tratatului de pace semnat, în anul 332, între bizantini și goți, când goții, care fuseseră învinși, au devenit aliați ai imperiului. În acest sens poate fi înțeles „episcopatul” lui

Constantin. Împăratul Constantin s-a îngrijit și de creștinii aflați în Persia.

După el, misiunea providențială a imperiului a fost, în mod firesc, natural, cea de a stăpâni toate națiunile, pentru a aduce, în mijlocul lor, lumina Evangheliei și de a instaura, încă din această lume, Împărăția lui Hristos. Astfel, lui Constantin și mamei sale, Elena, li s-a acordat titlul de „întocmai cu Apostolii”.

Încreștinarea Împăratului Constantin cel Mare

Îmbolnăvindu-se grav, Constantin a fost botezat în vila sa de la Ancyrona, la marginea Nicomidiei, de episcopul Eusebiu de Nicomidia și de alți clerici, cu câteva zile înainte de Rusalii, în luna mai 337. A murit curând după aceea, la 22 mai 337, în Duminica Rusaliilor și a fost îngropat cu mare fast în biserica Sf. Apostoli din Constantinopol, ctitoria sa.

Pentru meritele sale deosebite și mai ales pentru marile servicii aduse creștinismului, după o lungă perioadă de persecuții, Biserica l-a cinstit în chip deosebit, trecându-l în rândul Sfinților.

Politica lui religioasă, în general, a fost urmată de fiii și succesorii lui, cu excepția împăratului Iulian Apostatul (361-363), nepotul său, care a reintrodus pentru scurt timp păgânismul în situația de religie favorizată în Imperiul roman, persecutând creștinismul. Sub împăratul Teodosie cel Mare (379-395), creștinismul a ajuns din religie tolerată, religie de stat, iar Ortodoxia devine confesiunea oficială a Imperiului.

Sf. Elena, mama Sf. Constantin

Sf. Împărăteasă Elena a fost cea care a avut poate cea mai mare influență asupra Sf. Constantin cel Mare. Exemplul vieții sale petrecute în curăție - odată despărțită de generalul Constanțiu Clorus, tatăl Sf. Constantin, alege să nu se mai căsătorească niciodată - a fost încununat la apusul existenței pământești de un pelerinaj plin de binefaceri pentru creștinii din Țara Sfântă, în cursul căruia a dispus edificarea unor biserici importante, precum cea a Sf. Mormânt, cea din Betleem (locul Nașterii Domnului) și cea de pe Muntele Măslinilor, de unde Mântuitorul se înălțase la ceruri din mijlocul ucenicilor. Acolo unde maica sa binevoise să ridice lăcașuri de cult pentru a preamări puterea și iubirea lui Dumnezeu, Constantin cel Mare trimitea și el odoare de mare preț, însoțite de o serie de danii bogate pentru întreținerea cuvenită lăcașurilor în cauză. ❖